

"LAKÁSKULTÚRA"

Varga László, Pálos László¹

A Magyar Honvédség mindennapi tevékenységét törvények, rendeletek, parancsok utasítások és intézkedések sokasága szabályozza. A végrehajtás során *gyakran nem is tudjuk, hogy melyek ezek a mozgató rugók*, többnyire a rutin, a hagyományok, a megszokás vezérel bennünket, melyek idővel eltérnek az előírásoktól.

A különböző szervek által elvégzett *ellenőrzések rávilágítanak ezekre a hiányosságokra*, megmutatják melyek azok az előírások, amiket nem ismerünk, rosszul ismerünk vagy helytelenül alkalmazunk.

A MH Anyagi-Technikai Főcsoportfőnökség által végrehajtott *ellenőrzések* sok ilyen irányú tapasztalatot eredményeznek. Ezeknek a tapasztalatoknak a közreadásával szándékozik a Főcsoportfőnökség *segítségét nyújtani* a szabályozó rendszerben való könnyebb eligazodáshoz, illetve hasonló szabálytalanságok elkövetését megelőzni.

Ebben a cikkben az *egyik helyőrségben végrehajtott ellenőrzés során tapasztalt lakáskiutalásokkal kapcsolatos szabálytalanságokat* ismertetjük kivonatossan a tanulságok levonása céljából.

Az 1990-es évek elején magasabbszintű döntések alapján lehetőség nyílt a Magyar Honvédség szolgálati lakásainak *"elidegenítésére"*, illetve ezen lakásoknak a bérlők részéről történő megvásárlására. Ezen lakások értékének és *eladási árának megállapítása semmiben nem tért el a polgári életben is alkalmazott szabályozóktól és számítási módoktól*. Ennek megfelelően a vizsgált helyőrségben a lakások értékét természetesen azok nagyságától, állapotától, stb. függően többnyire hozzávetőlegesen **1.800.000 és 700.000 Ft** közötti összegre értékelték fel, eladási árukat pedig **100.000 és 270.000 Ft** közötti összegben állapították meg. Ezek az árak és a hozzájuk tartozó fizetési feltételek méltányosnak nevezhetők a vásárlók, köz-

---

¹ Varga László mk.ezredes, MH ATFCSF-ség Ellenőrzési osztályvezető, Pálos László alezredes, MH ATFCSF-ség Ellenőrzési Osztály vezető ellenőr

tük a Magyar Honvédség hivatásos és közalkalmazotti állománya szempontjából.

Természetesen lényeges szempont a lakások értékénél annak állapota, karbantartottsága, esetleg felújítási foka. A Magyar Honvédségre érvényes 1992-94. évi szabályozók szerint a leadott szolgálati lakásokat **a Magyar Honvédség újíttotta fel, helyezte karba**. Annak értékét kiszámolták a leadó bérlő részére. Az új bérlő a már ily módon karbantartott lakásba *térítésmentesen* költözhetett be. A szabályozó rendszer meghatározta, hogy melyik esetben, milyen mértékben kell a távozó bérlőnek kötelezettséget vállalnia a lakás karbahelyezése tárgyában. Ennek megfelelően széles skálán nyújtott lehetőséget *a karbantartási díj megtérítésének elengedésére, illetve mérséklésére*, például egészségügyi indokok alapján, szolgálati érdekből, stb. Így például az ellenőrzés során vizsgált helyőrségben és időszakban leadott lakások után átlagosan **3.316 Ft-ot**, illetve a végleges leadásokat figyelmen kívül hagyva **8.290 Ft-ot** fizetiek az előző bérlők.

Ugyanakkor a leadott lakásokat polgári vállalkozókkal fel kellett újítatni, ennek költségeit ki kellett fizetni. A vizsgált 1991-93 időszakban átlag ezek a felújítások lakásonként **211.345 Ft-ot** tettek ki, de 1993. évben ez esetenként meghaladta a **3-400 ezer Ft-ot** is. (A parancsnok lakásánál ez az összeg **584.703 Ft** volt.)

Ilyen körülmények között előfordulhatott, hogy "valaki" leadta a szolgálati lakását végleges leadás minőségben, így annak felújításáért megállapított **200 eFt-ot** nem kellett kifizetnie. Ugyanezt a lakást a felesége részére kiutalták és közel **600 eFt-ért** felújították. A "végleges leadás" minőség nem okozhatott problémát, hiszen a felesége a részére kiutalt lakást azonnal megvásárolta, s így – főleg nyugállományba helyezés előtt egy fél évvel – a továbbiakban már nem is volt szükség szolgálati lakásra. A lakás megvásárlása olyan gyorsan került lebonyolításra, hogy a közel **600 eFt-os** felújítás már a magántulajdonban lévő lakáson lett végrehajtva, a Magyar Honvédség költségén.

Az említett konkrét ügyben, valamint más hasonló ügyekben elkövetett súlyos jogszabálysértések részletes áttekintése számos tanulsággal szolgál. *Ezek közreadása hozzájárulhat a figyelem felkeltéséhez és más hasonló esetek megelőzéséhez.*

Szolgálati lakások kiutalása, felújítása, karbantartása, elidegenítése

Az ellenőrzés által vizsgált helyőrségben az elmúlt két évben *101 honvédségi szolgálati lakás* került elidegenítésre. Ezek közül *78 lakást* olyan személy vásárolt meg aki már legalább egy évvel korábban is benne lakott. *Kilenc fő részére* megvásárlás előtt rövid idővel cserelakásként lett kiutalva a lakás, *14 fő pedig* korábban nem rendelkezett a helyőrségben szolgálati lakással, részükre az újonnan lett kiutalva.

Az érvényben lévő szabályozók nem tiltják az elidegenítésre kijelölt lakások kiutalását szolgálati lakásként. A vizsgált helyőrségben *a kiutalt lakások egy részét a kijelölt bérlő megvásárolta és rövid időn belül eladta.* Ilyen kis helyőrségben azonban, mint ahol a vizsgálat lezajlott, jogosan elvárható, hogy a döntéshozók tisztában legyenek *a lakásigénylők valószínű szándékaival.*

Egészen különleges ezek közül az egyik eset. Ennek érzékeltetésére szolgáljon az alábbi eseménysor, melynek szereplőjét a továbbiakban a "**Kissné**" névvel nevezzük.

Kissné polgári alkalmazott "A" szolgálati lakásban lakik a 3. emeleten.

Kissné munkaviszonya 1991. 10. 04-én megszűnik a Magyar Honvédségnél. Ugyanakkor mint házfelügyelő szerződéses viszonyba lép a MH-el.

Kissné férje és gyermeke veleszületett szívbetegsége miatt 1992. 02. 13-án kéri, hogy ugyanazon házban, ahol szolgálati lakásban lakik, "B" elsőemeleti lakásra elcserélhesse jelenlegi "A" lakását. Kérelméhez orvosi igazolásokat csatol.

1992. 03.16-án kiutalják számára ugyanazon ház földszintjén lévő "C" lakást.

1992. 09.03-án az elidegenítések után a szolgálati ház társasházzá alakul, így *Kissné házfelügyelői teendőik ellátására kötött szerződése megszűnik.*

1992. 09. 25-én kiutalják részére az általa kért első emeleti "B" lakást is.

1993. 05. 17-én Kissné átveszi az elhelyezési szolgálattól a honvédség által karbahelyezett "B" lakást.

Ugyanezen a napon Kissné parancsnoki engedéllyel megállapodást köt az elhelyezési szolgálatvezetővel, hogy az általa megvásárolt **első emeleti "B" lakás saját erejű felújításának időtartamára** a jelenlegi, harmadik emeleti "A" lakásban maradjon. A parancsnok erre vonatkozó engedélye 1993. 11. 30-ig érvényes.

1993. 06. hónapban Kissné eladja az általa megvásárolt első emeleti "B" lakást.

1995. 02. hónapban az ellenőrzés időpontjában Kissné még mindig ugyanezen házban a 3. emeleti "A" lakásban lakik bérlőként.

Ennél az esetnél az érvényben lévő jogszabályok sorozatos megsértése tapasztalható. "A lakásügyi jogszabályok HM-ben történő alkalmazásáról" szóló 50/1978. (HK 27.) HM számú utasítás (módosításokkal egységes szerkezetbe foglalt szövege) 9.§. (2) szakasza szerint polgári állomány tagjának HM rendelkezésű lakást biztosítani csak a körülmények gondos mérlegelése alapján lehet. *Ebben az esetben nem mérlegelték gondosan a körülményeket, sőt a lakáshasználatba vételi díj megfizetésétől is eltekintettek.*

A lakások elosztásáról és a lakásbérletről szóló 1/1971. (II. 8.) Korm. számú rendelet 37.§. (3) szakasza szerint nem jelölhető ki szolgálati lakás bérlőjéül az, aki a lakás felett rendelkezni jogosult állami szervvel nem áll munkaviszonyban. Az események egymásutánisága bizonyítja, hogy a fenti esetben *ezt a jogszabályt is megsértették.*

Többek között a fenti rendelet 102.§. (1) bekezdése értelmében a korábbi szolgálati lakás lakásbérleti jogviszonya a lakással rendelkező szervvel (MH) kötött munkaviszony megszűnésével együtt megszűnt. Az utolsó érvényes lakáskiutalás aláírásának időpontjában (1992. szeptember 25-én) már nem csak **a munkaviszony szűnt meg Kissné és a MH között, hanem a házfelügyelői teendők ellátására kötött szerződéses munkaviszonya is.** A MH beruházási és fenntartási főnökének az MH

lakásgazdálkodásával kapcsolatos eljárás rendjéről szóló 25/1983. (HK 20.) számú intézkedése 34. pontja értelmében a házfelügyelői szolgálati lakás lakáskiutaló határozatának azt is tartalmaznia kell, hogy abban az esetben, ha a házfelügyelő munkaviszonya megszűnik, a lakást *elhelyezés igénye nélkül* köteles kiüríteni.

A fentiekkel szemben a vizsgált esetben sorozatosan megsértik a jogszabályokat. Kiutalnak Kissné számára szolgálati lakást ("C"), bár munkaviszonya már megszűnt. Miután már szerződéses viszonya is megszűnt, egy újabb lakást utalnak ki számára ("B") anélkül, hogy az előző határozatot érvénytelenítenék. Ekkor papír szerint már **két szolgálati lakás** van kiutalva Kissné részére. Ezután megállapodnak vele az általa eredetileg is lakott és mindvégig el sem hagyott ("A") lakásban való bentmaradásról. Ebben a percben papíron Kissné már **három lakásban** van *"birtokon belül"*. (A gyakorlatban a vissza nem vont kiutaló határozattal szemben, a földszinti ("C") lakást soha nem kezelték Kissnének kiutaltként, azt át nem vette, sőt azt azóta már másnak utalták ki). Kissné rövid időn belül eladja az általa megvásárolt (elidegenített) első emeleti "B" lakást, új lakást vásárolt (egy volt MH tulajdonú, szintén elidegenített lakást, de már nem a MH-tól), és ott egy tetőtér beépítésbe kezd. Ez idő alatt Kissné mindvégig az eredeti, 3. emeleti "A" lakásban lakik, melyet csak az ellenőrzés befejezése után 1995. 02.28-án ad le. Ez az a lakás ahonnan 1992. 02. 13-án, három évvel ezelőtt kérte az első emeleti lakás kiutalását férje és gyermeke orvosi igazolásokkal alátámasztott súlyos szívbetegségére hivatkozva.

Ebben az esetben kétségtelen a jogszabályok sorozatos megszegésének ténye, melyért elsősorban **az elsőfokú lakásügyi szerv vezetője, a parancsnok felelős.** Ráadásul **a megállapodás**, amelyet az elhelyezési szolgálat Kissnével köt a parancsnok engedélyével, **hamis adatokat tartalmaz.** Kissné eredeti lakásban való maradásának indokaként azt hozzák fel, hogy a *"kiutalt lakásban az átlagos szintű karbuhelyezésen felül a bérlő saját költségén nagyobb felújítást végez. A lakóépületben az elidegenítés a lakás átadás-átvétele miatt húzódik, ezért a bérlő vállalja, hogy 1993. május 17-el a részére kiutalt lakást jelent állapotában átveszi"*. Miután Kissné a szóbanforgó lakást átvette, megvásárolta, majd 1993. júniusában eladta, nyilvánvaló, hogy a megállapodásban foglalt indokok nem feleltek meg a valóságnak. Erre legkésőbb a szóbanforgó lakásnak Kissné részéről történt eladása után reagálni kellett volna, és intézkedni a lakásból való kiköltözésre. Ezzel szemben Kissné az ellenőrzés időpontjában,

tehát az eladás után közel két évvel még mindig az eredeti, első lakásban lakott.

Az ügyben nem mentség, hogy az eljárást (eljárásokat) az előírásoknak megfelelően is le lehetett volna bonyolítani. Ugyanis Kissné munkaviszonya "felmondás a dolgozó részéről" címen szűnt meg 11 évi munkaviszony után. Tekintve, hogy munkaviszonya a 10 évet meghaladta, annak megszűnését követően az akkor hatályos szabályok szerint jóhiszemű jogcím nélküli használójává vált a HM szolgálati lakásnak. E minőségben megfelelő elhelyezésre tarthatott igényt. Az önkormányzati tulajdonú lakás lehetőségek beszűkülése miatt kialakult gyakorlat szerint – melynek alapján egyébként az 50/1978. (HK 27.) HM ut. 12/B § -a képezte – a megfelelő elhelyezésként adott cscrelekás lehetett (most is lehet) állami tulajdonú HM kezelésű is, különösen, ha az elidegenítésre kijelölt lakóépületben volt. A másik lakás kiutalására tehát Kissné esetében ilyen jogcímen volt lehetőség. **A végrehajtásban azonban számtalan eljárási hiba történt. A földszinti lakást kiutaló határozatot ugyanis az első emeleti lakás kiutaló határozatban vissza kellett volna vonni. (Áe. 61.§. (2) bek.). Ez nem történt meg, bár a lakásügyi szerv érvénytelenként kezelte a határozatot. Ez azonban nem felel meg a már hivatkozott jogszabálynak. Az elhelyezésként kiutalt első emeleti lakásba történő átköltözésétől, illetve a III. emeleti lakás leadásától nem lehetett volna eltekinteni.** Ennek engedélyezése, majd hallgatólagos eltűrése abból a segítő szándékból eredt, hogy Kissné a megkapott és eladott lakás árának felhasználásával várásolt házat rendbe tudja tenni. **Ez tulajdonképpen ideiglenes lakásjuttatásnak minősíthető, aminek a helyes eljárási módja a határozott időtartamra szóló bérlőkijelölés (határozat) és az azon alapuló bérleti szerződés. Csakhogy aki a bérleményét megvette, kizárólag a KLB mentesítésével kaphat lakást.**

Mindezt összegezve az ügyről megállapítható: a Kissné részére történő lakásjuttatás önmagában véve nem volt jogellenes, annak megvásárlása úgyszintén nem. **Az emellett történt, másik lakás használatának biztosítása szabálytalan volt, az akkor hatályos 50/1978. (HK 27.) 8.§. (3) bek. b./ pontjára figyelemmel.**

Különlegesek a parancsnok és családtagjainak lakáskiutalásával kapcsolatos esetek. Ezek megértéséhez is az események időrendi sorrendbe való rendezése nyújt segítséget.

A parancsnok és felesége ("V") a "D" szolgálati lakásban laknak.

1990. 02. 15-én "V" munkaviszonya megszűnik a MH-nél.

1991. 09. hóban a parancsnok és "V" elválnak. "V" jóhiszemű, jogcím nélküli bérlővé minősül.

1991. 10. 20-án "Z" hölgy részére a másodfokú lakásügyi szerv kiutalja "E" szolgálati lakást, egyben engedélyezi élettársa, a parancsnok a beköltözését is.

1992. 03. 07-én a parancsnok és "Z" házasságot kötnek.

1992. 12. hó előtt "V" hölgy elköltözik "D" lakásból, amely lakás mindvégig a parancsnoknak volt kiutalva.

1992. 12. 10-én a parancsnok leadja "D" lakást az elhelyezési szolgálat részére. A leadás az okmányok szerint "végreles leadás" minőségben történik. A leadott lakás szükséges karbahelyezésének kalkulált költségeit az átadás-átvételi jegyzőkönyv **199.500 Ft-ban** állapítja meg, mely összeg a kezelő szervet, tehát a Magyar Honvédséget terheli. A leadó lakásbérlő, a parancsnok karbahelyezési költséget nem tartozik fizetni.

1993. 02. 22-én a "másodfokú lakásügyi szerv vezetője" kiutalja "Z" hölgy (a parancsnok új felesége) részére a parancsnok által előző év decemberében leadott "D" szolgálati lakást, egyben engedélyezi házastársa (a parancsnok) beköltözését. "Z" hölgy a minőségi csere miatt a határozat alapján köteles **20.000 Ft** lakáshasználatba vételi díj különbözetet megfizetni. (50 m²-ről 75 m²-re való csere.)

1993. 04. 01-én "Z" hölgy (a parancsnok felesége) megvásárolja a kiutalt "D" szolgálati lakást, amelyet még nem vett át. Megkezdődik a lakás "karbahelyezése".

1993. 05. 01-én "Z" hölgy (a parancsnok felesége) a befejezett "karbahelyezés" után átveszi az elhelyezési szolgálattól a már megvásárolt "D" lakást, melynek "karbahelyezésére" az elhelyezési szolgálat **584.703 Ft-ot** fizetett ki. (Az ellenőrzött helyőrségben elvégzett "karbahelyezések" átlagköltsége ebben az időszakban 205 eFt/lakás). A költségek a "berbeadó" lakásügyi szervet, tehát a Magyar Honvédséget terhelik.

1993. 06. 01-én az alakulat elhelyezési szolgálata szerződést köt a lakás karbahelyezésére egy magánvállalkozóval. Az elvégzett munkát 1993. 07. 13-án veszik át.

"Z" hölgy (a parancsnok felesége) leadja "E" lakást. A lakás állapota a jegyzőkönyv szerint olyan, hogy "karbahelyezést" nem igényel, így a leadót, volt bérlőt (a parancsnok feleségét) "karbahelyezési költség" nem terheli. (Korábban 1991. 10. hónapban a részére történő átadást megelőzően erre a lakásra az elhelyezési szolgálat 162.408 Ft "karbahelyezési" költséget fizetett ki, melyet az átvevő bérlőnek, a parancsnok akkori élettársának természetesen nem kellett kifizetni).

A fenti esetsorozatban két **tendencia** figyelhető meg. Két lakás leadása történt, melyek eredményeként – az egyébként fizetésre kötelezhető – leadó, a volt bérlő egyik esetben sem fizetett. A "D" lakás leadásakor a jegyzőkönyv alapján 199.500 Ft értékű karbahelyezés szükséges, mely a korábbi bérlőt, a parancsnokot nem terheli.

Hat és fél hónap múlva az új bérlő ("Z" hölgy), a leadó régi bérlő, a parancsnok felesége átveszi az 584.703 Ft-ért "karbahelyezett" lakást, melyet már ezt megelőzően meg is vásárolt.

A másik az "E" lakás leadása "Z" hölgy (a parancsnok felesége) részéről. A leadó – korábbi bérlő – több mint egy év bentlakás után a jegyzőkönyv szerint olyan állapotban adja le a lakást, hogy az "karbahelyezést" nem igényel. Így a leadót költség nem terheli.

A fentiek mellett az eseménysort számos szabálytalanság tarkítja. A parancsnok, amikor első feleségétől "V"-től "Z" élettársához költözött, elmulasztotta a régi lakásból ("D") való kijelentkezést, és az új lakásba ("E") való bejelentkezést. Sem ezzel egyidőben, sem később, a házasság felbontásakor nem értesítették ki volt feleségét ("V"-t) lakásbérlői minősítésének megváltozásáról. Így a régi lakást elhagyó *parancsnok egyidőben két szolgálati lakás* bérlőjévé vált, mely az érvényben lévő jogszabályokkal ellentétes.

Ha ehhez hozzátesszük, hogy a lakást előbb vásárolták meg, majd csak ezután egy hónappal kezdődött meg a lakás "karbahelyezése" nyilvánvaló, hogy a "karbahelyezés" a már magántulajdonban lévő lakásban lett végrehajtva, honvédségi költségen. Ezen túl a szóbanforgó lakás

értékesítésénél egyik alapvető feltétel, a lakásbérleti szerződés nem állt rendelkezésre. A lakások értékesítésénél a lebonyolítást végző szervezetnek két dolgot kell ellenőriznie. Az egyik a vásárló részéről szükséges összeg befizetése, a másik a lakásbérleti szerződés megléte. A vizsgált esetben az elidegenítést lebonyolító KÖZBER ennek a kötelezettségének nem tett eleget, és az adásvételi szerződést megkötötte anélkül, hogy a jogszabályi feltételek érvényes bérleti szerződés rendelkezésre álltak volna.

Végeredményben a parancsnok házasságának felbontását követően a volt házastársa részére önkormányzati tulajdonú HM bérlőkijelölési jogú lakást utalt ki. 1992. 12. 02-án az MH FEFI BLO, a HM szolgálati jellegét megszüntette. Erre oly módon kerülhetett sor, hogy a parancsnok az MH ÉEF-ség Lakásgazdálkodási Osztály által (1991. okt. 28.) élettársa részére kiutalt HM szolgálati lakásba költözött családtagként. A volt házastársa így mint hátrahagyott jóhiszemű jogcím nélküli lakáshasználó, a honvédségtől tarthatott igényt elhelyezésre. A "D" lakást is neki kellett volna leadnia a kezelő szervnek – mint ahogy ezt az MH FEFI BLO által készített kiutaló határozat is tartalmazta – a parancsnok bérlete ugyanis az élettárs bérleményében biztosított használati joggal és oda történt beköltözésével együtt megszűnt.

"Z" hölgy (a parancsnok jelenlegi felesége) részére kérelme alapján utalta ki a másodfokú lakásügyi szerv minőségi csereként a férje előző bérleményét képező lakást. Kétségtelen, hogy ez – bár jogilag nem támadható – nem volt szerencsés döntés.

Az 1993. 02. 28-án kelt bérlőkijelölő határozat rendelkező része tartalmazta, hogy a lakás karbahelyezésétől számított 8 napon belül kell a kijelölt bérlőnek a lakásbérleti szerződést megkötnie. Ehhez képest:

- nevezett a lakást már 1993. április 1-én megvette (férjével);
- május 1-től a közös költséget már tulajdonosként fizette;

– a lakás karbahelyezésére jún. 1-én kötött az elhelyezési szolgálat magánvállalkozóval szerződést, majd a munkát júl. 13-án vette át. A szerződés megkötését a MH Építési és Elhelyezési Főnökség engedélyezte, azonban külön felhívta a figyelmet arra, hogy csak a lakás levételekora megállapított munkákat lehet elvégezni.

"Z" hölgygel (a parancsnok feleségével) a lakáskiutaló határozat alapján lakásbérleti szerződést nem kötöttek, a lakást anélkül vette meg, hogy bérlői pozícióban lett volna. A kiutaló határozat ugyanis még nem hozta létre a bérleti szerződést, annak csupán jogalapját képezte.

Ebben a súlyos jogszabálysértésben a 4/1990.IV.27. HM rend. 4.§. (1) bek. szerint a bérlő és a jóhiszemű jogcím nélküli voltak jogosultak a lakás megvásárlására, sajnálatos módon nemcsak a parancsnok személyes felelőssége állapítható meg. Az elidegenítést lebonyolító megbízott (KÖZBER) és az azt instruáló MH FEFI is felelős a szabálytalan, jogszabályi feltétel hiányában megkötött adásvételi szerződés miatt. Az 1991. okt. 2-án kelt, helyőrségi jegyzéket nem vizsgálták felül (ezen a parancsnok mint vásárlásra jogosult bérlő szerepelt) az elidegenítést így bonyolították le.

Összességében megállapítható, hogy súlyos eljárási hibák történtek, melyekért a korábban említett szerveken túl elsősorban a parancsnok felelős. Felelős az elsőfokon elkövetett szabálysértésekért, de felelős az eljárás során hatáskörén kívül más szervek által elkövetett súlyos jogszabálysértésekért, melyekre az elsőfokú lakásügyi szerv vezetőjeként az előljáró lakásügyi szerv figyelmét köteles lett volna felhívni, azok tudomására jutásakor haladéktalanul. (A tudomására jutás ténye kétségtelen, mivel az ügyekben személyesen volt érintve.)

Az említett katonai szervezetnél több más szabálytalanság is napfényre került. Az ellenőrzéshez való hozzáállásra jellemző példaként álljon itt a következő eset.

1994. 04. 18-án az alakulat az előírásoknak megfelelően kiszámlázza az általa elvégzett szolgáltatás térítési díjaként 146 eFt-ot egy nem honvédségi szerv számára, mely szerv az alakulat parancsnokával kapcsolatba hozható. A számla kiegyenlítése nem történt meg. 1994. 04. 29-én az MII ATFCSE-ség pénzügyi és számviteli osztálya ellenőrzése során ezt jegyzőkönyvben kifogásolta.

A számla kiegyenlítése ennek ellenére sem történt meg, ugyanakkor most már szerződés nélkül 1994. október 17-23. között újabb szolgáltatást végeznek 152 eFt összegben a szóbanforgó nem honvédségi szerv számára, mely szerv az 1995. februárjában végrehajtott ellenőrzéskor összesen már 300 eFt-tal tartozott.

Ezzel a "lakáskultúra" témakörébe nem illő példával csak azt szeretnénk volna érzékeltetni, hogy a **nemtörődömség és hanyagság szoros összefüggésben van az elkövetett szabálytalanságokkal**. Azok eredete nem szakágazati jelleget, hanem az általános vezetői tevékenység hiányosságait viseli magán.